

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. S.**
e. č. X
st. přísl. X
pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2021, č. j. OAM-148-ZA-ZA11-ZA22-2021,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2021, č. j. OAM-148-ZA-ZA11-ZA22-2021 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo pro nepřípustnost rozhodnuto o zastavení řízení ve věci opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany

podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení. V tomto ohledu zdůraznil, že žalobce podal svoji první žádost o mezinárodní ochranu dne 1. 7. 2019, která byla rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 7. 2019, č. j. OAM-589/ZA-ZA11-ZA20-2019 (dále jen „rozhodnutí o první žádosti“), zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Související řízení o žalobě proti danému rozhodnutí poté bylo zastaveno usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2020, č. j. 53 Az 17/2019 – 71. Ačkoliv žalobce podal rovněž kasační stížnost, tato byla pro nepřijatelnost odmítnuta, a to usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2020, č. j. 6 Azs 109/2020 – 20.
3. V této souvislosti žalovaný doplnil, že žalobce uvádí naprosto stejné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jako v předcházejícím řízení, tedy skutečnost, že mu mělo být v zemi původu vyhrožováno zabitím ze strany rodičů jeho bývalé přítelkyně. Žalovaný na základě opatřených informací o zemi původu zdůraznil, že v Gruzii nedošlo od podání předcházející žádosti žalobce k žádné zásadní změně, přičemž ji lze s výjimkou dvou oblastí považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu dotčeného prováděcího právního předpisu.
4. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce v opakované žádosti neuvedl žádnou novou azylově relevantní skutečnost, kterou by nemohl uplatnit v řízení o předcházející žádosti. Proto žalovaný postupoval podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení v dané věci zastavil.

III. Žaloba

5. V žalobě bylo s odkazem na ustálenou judikaturu pouze v obecné rovině namítáno, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu její nepřipustnosti. Konkrétně žalobce argumentoval tím, že žalovaný nedostal své zákonné povinnosti zohlednit nejen nově uvedené trestní stíhání žalobce, ale také případnou změnu bezpečnostní situace v zemi jeho původu. Napadené rozhodnutí je navíc nepřezkoumatelné, protože neobsahuje žádné úvahy stran bezpečnostní situace v Gruzii.
6. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru postupoval v souladu se zákonem, když řízení ve věci opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastavil, protože žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly být považovány za „nové“ ve smyslu dotčených ustanovení zákona o azylu.
8. Žalovaný se azylovým příběhem žalobce zabýval na podkladě aktuální a svoji povahou relevantní informace o zemi původu. V této souvislosti zdůraznil, že smyslem institutu opakované žádosti o mezinárodní ochranu není doplňování či upřesňování dříve

uvedených skutečností, ale postihnutí případů, kdy některé skutečnosti nemohly být dříve uplatněny.

9. S ohledem na výše uvedené žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

10. Ve správním spisu se nachází zejména předávací protokol, kopie cestovního dokladu žalobce a záznam o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 16. 3. 2021. Z jeho obsahu vyplývá, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu ze stejných důvodů, pro které podával svoji první žádost o mezinárodní ochranu.
11. Za účelem vydání rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly do správního spisu dále založeny podklady týkající se řízení o předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (záznam o poskytnutí údajů a protokol o pohovoru k dané žádosti), včetně souvisejícího rozhodnutí o první žádosti. Kromě toho byla do správního spisu založena rovněž Informace OAMP ze dne 11. 11. 2020 – Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu.
12. Žalobci bylo poté umožněno, aby se s podklady pro rozhodnutí seznámil, jak vyplývá z protokolu ze dne 19. 3. 2021, který je součástí spisové dokumentace. Žalobce svého práva nevyužil a ani nenavrhoval doplnění podkladů pro rozhodnutí. Pouze výslovně zopakoval, že se nic nezměnilo.
13. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
15. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
17. Žaloba **není důvodná**.
18. V žalobě bylo namítáno, že žalovaný při posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu nevěnoval v rozporu se zákonem a ustálenou judikaturou dostatečnou pozornost tomu, zda jsou splněny podmínky pro zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti dané žádosti. Konkrétně žalovaný dostatečně nezohlednil nově uvedené trestní stíhání žalobce a možnou změnu bezpečnostní situace v zemi původu.

19. Krajský soud předně připomíná, že se v nyní projednávané věci jedná o řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla napadeným rozhodnutím posouzena jako nepřipustná, protože bylo řízení podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zastaveno.
20. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“*
21. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu dále platí, že: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.“*
22. V této souvislosti je v ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu stanoveno, že: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
23. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že se jedná o opakovanou žádost cizince, u které nejsou splněny podmínky pro věcné posouzení důvodů pro udělení některé formy azylu či doplňkové ochrany, zaměřuje se v rámci svého rozhodnutí pouze na zdůvodnění její nepřipustnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017-49; dostupná na www.nssoud.cz).
24. Z dotčených ustanovení zákona o azylu jednoznačně vyplývá, že za přípustnou lze považovat opakovanou žádost o mezinárodní ochranu pouze za předpokladu, že jsou žadatelem uvedeny nebo jinak zjištěny nové skutečnosti nebo zjištění, pakliže nemohly být bez viny žadatele předmětem zkoumání v předcházejícím řízení o žádosti.
25. V tomto ohledu krajský soud musí dát žalovanému za pravdu v tom, že žalobce žádné nové skutečnosti ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu nesdělil, a naopak v rámci poskytnutí údajů k opakované žádosti výslovně uvedl, že žádá o udělení o mezinárodní ochrany z naprosto stejných důvodů jako v předcházejícím řízení, neboť se situace v mezidobí nijak nezměnila. Totéž žalobce výslovně zopakoval během seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Na tom nemůže nic změnit až v žalobě obecně formulované tvrzení o zahájení trestního stíhání, které nemá oporu ve spisové dokumentaci a nebylo ze strany žalobce ani dodatečně nijak specifikováno nebo doloženo.
26. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí na podkladě aktuální informace o zemi původu výslovně uvedl, že bezpečnostní situace se v zemi původu žalobce od podání první žádosti nijak nezměnila. Sám žalobce tento skutkový závěr konkrétně nerozporoval, a to jak během správního řízení, tak v rámci následně podané žaloby proti napadenému rozhodnutí. Stejně tak nijak nezpochybnil konkrétní údaje, které jsou v dotčené informaci o zemi původu obsaženy.
27. Na základě výše uvedeného lze proto dospět k závěru, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě neuvedl konkrétní a svojí povahou nové azylově relevantní důvody, stejně jako nepředestřel ani okolnosti, které by svědčily o změně jeho poměrů či bezpečnosti

a politické situace v zemi původu. Žalovaný proto postupoval správně, když opakovanou žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zastavil.

VII. Závěr a náklady řízení

28. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. července 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

